

DIUMENGE XX DURANT L'ANY (C)
HOMILIA DEL P. LLUÍS JUANÓS, MONJO DE MONTSERRAT
18 D'AGOST DE 2019
Jr 38, 4-6, 8-10 / He 12, 1-4 / Lc 12, 49-57

Germanes i germans, acostuma a ser en època d'estiu, quan els incendis dels boscos solen ser de trista actualitat, que la litúrgia d'aquest diumenge ens proposa el text de l'evangeli d'avui. Veure Jesús com un piròman desenfrenat, no deixa de ser una provocació i les seves paraules semblen ben bé una proclama incendiària que no té res a veure amb aquell Jesús ple de dolçor, de pau i de tendresa, benèvol i humil de cor, que ens invita a apropar-nos a ell com a una font d'aigua viva.

Calar foc, veure la terra encesa, sembrar divisió en lloc de pau, són expressions insòlites en llavis de Jesús que ens en mostren una imatge ardent i apassionada i que pretenen provocar en els seus oients una reacció d'adhesió o de confrontació. Com diu ell mateix: *"Qui no està amb mi, està contra mi; qui amb mi no recull, escampa."* (Mt 12,30)

Jesús atreu i crema, torba i purifica. Encén els conflictes, no els apaga. No ha vingut a portar una falsa tranquil·litat, sinó tensions, enfrontament i divisions. I és que Jesús és signe de contradicció; la contradicció que suposa veure qui és ell i qui som nosaltres; una contradicció que introdueix el conflicte en el nostre propi cor, perquè si volem ser veritables deixebles seus, cal tenir el coratge d'afirmar la veritat que professem i posar-la en pràctica més enllà de les nostres incoherències; però sabem prou que a vegades ens és més còmode seguir vivint en la mediocritat, en la rutina o el convencionalisme de les formes i del que és "políticament correcte".

La contestació més radical a què Jesús ens acorrerà, ¿no es troba potser a l'interior de nosaltres mateixos? Ningú que el prengui seriosament, no podrà seguir-lo amb el cor apagat o indiferent. Davant la seva crida, no ens podem amagar sota una closca de ritus o pràctiques per tenir bona consciència. Cap religió ens protegirà de la seva mirada. Cap agnosticisme ens lliurarà del seu desafiament. Jesús ens està urgint a viure en la veritat i a estimar sense egoïsmes.

El foc que crema en el seu interior és la passió per Déu i la compassió pels qui pateixen. Mai no arribarem a copsar del tot aquest amor insondable que anima la seva vida. La seva paraula abrusa els cors com als deixebles d'Emaús. S'ofereix amistosament als més exclosos, desperta l'esperança i la confiança en els pecadors més menyspreats, lluita contra tot el que fa mal a l'ésser humà. Combat els formalismes religiosos, els rigorismes inhumans i les interpretacions estretes de la llei. Res ni ningú no pot encadenar la seva llibertat per a fer el bé.

I és que aquest foc de què parla Jesús no ha quedat apagat, ni submergint-se en les aigües profundes de la mort. Ressuscitat a una vida nova, el seu Esperit segueix cremant al llarg de la història: en els primers cristians perseguits i cridats a ser testimonis seus en el martiri, en tants sants i santes que s'han deixat seduir per Ell al llarg dels segles. I ens podem preguntar nosaltres: On és possible sentir avui aquest foc de Jesús? On podem experimentar el seu amor i la força de la seva llibertat creadora? Encara cremen els nostres cors en acollir el seu Evangeli? Tot i que la fe cristiana sembla minvar avui entre nosaltres, el foc portat per Jesús al món segueix cremant sota les cendres, i no podem deixar que s'apagui, ni menys fer de bombers, sinó més aviat mantenir viu el caliu d'aquestes brases.

Sense foc al cor no és possible seguir Jesús. Quan falta l'amor, falta el foc que mou la vida. L'amor és al centre de l'evangeli com el llevat que fermenta la massa; com un foc encès que ha de fer cremar el món sencer. Jesús somiava una humanitat habitada per l'amor i la set de justícia. Un nou món ple de la gràcia i l'amor del Pare que cerca apassionadament una vida més digna i feliç per a tothom. Era el foc que l'animava! Es el foc que també nosaltres podem escampar en el nostre món! El gran perill que tenim els seguidors de Jesús és deixar que aquest foc s'apagui, substituint l'ardor de l'amor per una religió sense ànima, feta a la nostra mida; reduint el cristianisme a una abstracció revestida d'ideologia, deixant que perdi el seu poder transformador.

Jesús ens parla clar. No ens vol enganyar ni vol que caiguem en l'autocomplaença. Ser cristià és un combat que haurem d'anar guanyant dia a dia, fent front a les adversitats, assumint certes renúncies i sabent que certs criteris no són sempre els que predominen en el nostre món. Un camí exigent que ell va recórrer abans que nosaltres i que ens invita a seguir fins al final sabent que mai no ens abandona malgrat els nostres desànims o que ens sentim assetjats per tantes situacions de la vida.

"He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja, veure-la cremar!" Avui les paraules de Jesús són una batzegada a les nostres actituds conformistes; un posar "potes enlaire" certes actituds immobilistes i qui sap... pot ser que no estiguem per a gaires revolucions, tot i que hi hagi causes que bé ho mereixerien. Tot i així, mai no agraiem prou les seves paraules que si bé no deixen de ser un toc d'alerta a la nostra fe adormida, també són una bona dosi de coratge i empenta per tirar endavant i que en aquest diumenge d'estiu, volen avivar en el nostre cor el foc del seu Esperit.